

Sygn. akt IV P 172/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w Ząbkowicach Śląskich IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Fudali

Ławnicy: Teresa Hencel, Helena Kozłowska

Protokolant: Bernadetta Mączka

po rozpoznaniu w dniu 02 grudnia 2014 roku w Ząbkowicach Śląskich

na rozprawie

sprawy z powództwa: **A. H.**

przeciwko: **Urzędowi Miejskiemu w Z.**

o zapłatę wynagrodzenia za pracę i odszkodowania

oddala powództwo.

Sygn. akt IV P 172/14

UZASADNIENIE

Powód A. H., po ostatecznym sprecyzowaniu zgłoszonych roszczeń, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Urzędu Miejskiego w Z. na swoją rzecz kwoty 24.700,00 zł brutto tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 01 maja 2013 r. do dnia 30 listopada 2014 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego pracodawcy na swoją rzecz kwoty 24.600,00 zł, odpowiadającej 3-miesięcznemu wynagrodzeniu za pracę powoda, tytułem odszkodowania za „straty moralne” jakie powód poniósł w związku z podjęciem przez Radę Miejską w Z. niezgodnej z prawem uchwały nr XXXIII/243/2013 z dnia 18 kwietnia 2013 roku w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z..

Uzasadniając swoje stanowisko w niniejszej sprawie powód wskazał, iż jest zatrudniony na podstawie wyboru w Urzędzie Miejskim w Z. od początku kadencji na stanowisku Burmistrza Z. i zgodnie z art. 8 ustawy o pracownikach samorządowych pracodawcą powoda jest pozwany w sprawie Urząd Miejski w Z., którego powód jest kierownikiem.

Kolejno powód podniósł, iż jego wynagrodzenie za pracę zostało określone uchwałą nr IV/21/2011 Rady Miejskiej w Z. z dnia 03 lutego 2011 w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z. i składało się z:

- wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 5.500,00 zł,
- dodatku funkcyjnego w wysokości 1.500,00 zł,

- dodatku specjalnego w kwocie 1.400,00 zł , tj. wynoszącego 20% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego, a ponadto zgodnie z właściwymi przepisami powodowi przysługiwał dodatek za wieloletnią pracę, nagrody jubileuszowe i dodatkowe wynagrodzenie roczne.

Dalej powód wyjaśnił, iż na sesji Rady Miejskiej w Z., która odbyła się w dniu 18 kwietnia 2013 r., Przewodniczący Rady M. D. poinformował zebranych, że wpłynął projekt uchwały w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z. i dlatego składa wniosek o wprowadzenie tego projektu do porządku obrad.

W tym miejscu powód zarzucił, że przedmiotowy projekt uchwały nie został doręczony radnym, którzy nie mieli możliwości wcześniej się z nim zapoznać, nie przeszedł weryfikacji formalno – prawnej, ani nie był opiniowany przez którąkolwiek komisję stałą Rady Miejskiej w Z..

Nadto takie postępowanie Przewodniczącego Rady zostało skrytykowane przez część obecnych na posiedzeniu radnych, jako sprzeczne z § 33 Statutu Gminy Z., jednak ostatecznie wprowadzenie do porządku obrad sesji Rady Miejskiej w Z. projektu uchwały zostało przegłosowane.

Przytaczając stan faktyczny sprawy powód następnie wskazał, iż Przewodniczący Rady jako uzasadnienie uchwały odczytał 6 punktów sformułowanych bezosobowo, jak nie zrealizowana uchwała w/s utworzenia strefy płatnego parkowania, brak zbycia nieruchomości , zwłaszcza budynku przy ulicy (...), brak koncepcji zagospodarowania budynku po byłym LO, przedstawienie projektów uchwał w/s planów zagospodarowania przestrzennego, które później zostały unieważnione przez WSA, brak remontu Bramy P. oraz brak pozyskania środków na wykonanie przyłączeń mieszkańców do kanalizacji.

W tej formie, przedstawionej przez Przewodniczącego Rady Miejskiej, uchwała została przegłosowana przez radnych pod nr (...) i w podstawie prawnej uchwały wskazano błędnie przepis art. 8 ust. 2 pkt 1 lit c ustawy o pracownikach samorządowych, którego nie ma w ustawie i uzupełniono ją o dzień wejścia w życie, którego to zapisu w projekcie uchwały nie było.

W § 1 powołanej uchwały ustalono wynagrodzenie Burmistrza Z. w wysokości:

- 1) wynagrodzenie zasadnicze – 5.000,00 zł,
- 2) dodatek funkcyjny – 1.000,
- 3) dodatek specjalny – 1.200 , tj. 20% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego,
- 4) dodatek za wieloletnią pracę – 1.000, tj. 20% wynagrodzenia zasadniczego.

Innych składników wynagrodzenia uchwała ta nie zawierała jak prawa powoda do nagrody jubileuszowej i dodatkowego wynagrodzenia rocznego, które przyznawała uchwała wcześniejsza ustalająca wynagrodzenie Burmistrza Z., zaś od punktu 2 w § 1 przedmiotowej uchwały nie wskazano waluty w jakiej przyznano określone tam kwoty.

Następnie przywołana uchwała z podanymi wyżej wadami została przekazana do Urzędu Miejskiego w Z., stanowiąc podstawę do obniżenia wynagrodzenia Burmistrza Z., przy czym uzasadnienie dołączone do uchwały zostało rozbudowane treściowo w stosunku do treści odczytanej przez Przewodniczącego Rady Miejskiej przed głosowaniem radnych nad uchwałą.

W tak przedstawionym stanie faktycznym sprawy powód podniósł zarzut, iż dokonana zmiana warunków płacy powoda stanowiła naruszenie zasad równego traktowania w zatrudnieniu poprzez bezpodstawne i arbitralne obniżenie przysługującego wynagrodzenia.

W ocenie powoda postępowanie strony pozwanej względem Burmistrza Z. ma charakter dyskryminacyjny albowiem pozwany dopuścił się bezpośredniej dyskryminacji z uwagi na przekonania polityczne, a wskazane w uchwale bezosobowo zarzuty są bezpodstawne i niezawinione przez burmistrza.

Zdaniem powoda z treści uzasadnienia uchwały nie wynika wprost, kto jest odpowiedzialny za wskazane w uzasadnieniu działania, jak również nie istniały żadne obiektywne powody dla których strona pozwana miałaby niekorzystnie ukształtować wynagrodzenia burmistrza za pracę.

Powód stoi w niniejszej sprawie na stanowisku, że bezpośrednią przyczyną podjęcia uchwały w 2013 r. o obniżeniu wynagrodzenia powoda był konflikt polityczny pomiędzy grupą radnych opozycyjnych, wspieranych przez Przewodniczącą Rady Miejskiej w Z., a burmistrzem.

Ponadto powód podkreślił, iż konflikt ten dodatkowo znalazł wyraz w fakcie nieudzielenia burmistrzowi absolutorium za 2012 rok, jednakże skład orzekający Regionalnej Izby Obrachunkowej we W. wydał negatywną opinię o uchwale absolutoryjnej i w konsekwencji unieważnił ją.

Powód zwrócił również uwagę, iż wykonywał swoją pracę w takiej samej ilości i jakości, co inni pracownicy samorządowi i brak było podstaw do obniżenia otrzymywanego wynagrodzenia, zwłaszcza, że inni burmistrzowie sąsiednich gmin, często mniejszych, uzyskują wyższe wynagrodzenia przy mniejszej ilości pracy.

Kolejno powód wywiódł, że w następstwie nieuzasadnionych obiektywnymi przyczynami naruszenia przez stronę pozwaną zasad równego traktowania w zatrudnieniu, powód utracił możliwość otrzymywania wyższego wynagrodzenia.

Tymczasem według wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1997 r., I PKN 246/97, OSNAPiUS 1998, nr 12, poz. 360) dyskryminacją w rozumieniu art. 11³ Kodeksu pracy jest bezprawne pozbawienie lub ograniczenie praw wynikających ze stosunku pracy albo nierównomierne traktowanie pracownika ze względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, narodowość, rasę, przekonania, zwłaszcza polityczne lub religijne, oraz przynależność związkową, a także przyznanie z tych względów niektórym pracownikom mniejszych praw niż te, z których korzystają inni pracownicy, znajdujący się w tej samej sytuacji faktycznej i prawnej.

W odniesieniu do zagadnień nierównego traktowania i dyskryminacji pracownika ze względu na wiek, powód powołał dodatkowo uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2009 r., II PZP 13/08, OSNP 2009, nr 19-20, poz. 248, gdzie wyrażono pogląd prawny, iż „osiągnięcie wieku emerytalnego i nabycie prawa do emerytury nie może stanowić wyłącznej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę (art. 45 § 1 k.p.).”

W dalszej części uzasadnienia pozwu powód szczegółowo odniósł się do zarzutów powołanych w uzasadnieniu uchwały Rady Miejskiej w Z. w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia powoda.

Żądanie odszkodowawcze zgłoszone przez powoda jest, w ocenie powoda, w pełni uzasadnione albowiem w wyniku podjętej jak wyżej uchwały i stawianych bezpodstawnie zarzutów, powód, jak wskazał, poniósł „stratę, szkodę moralną”, gdyż „ucierpiała jego opinia w oczach wyborców i radnych”.

Strona pozwana Urząd Miejski w Z. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany pracodawca przede wszystkim wskazał, iż wynagrodzenie powoda zostało obniżone stosowną uchwałą nr XXXIII/243/2013 Rady Miejskiej w Z. z dnia 18 kwietnia 2013 roku i na tej podstawie strona pozwana wypłacała powodowi należne wynagrodzenie w obniżonej wysokości.

Nadto pozwany podniósł, iż w jego ocenie do powoda, jako pracownika samorządowego, nie miały zastosowania przepisy Kodeksu pracy chroniące zatrudnionych pracowników przed obniżeniem wynagrodzenia, nierównym traktowaniem i dyskryminacją, czy też zmianą warunków zatrudnienia osób w wieku przedemerytalnym.

Z tych też względów zasadność roszczeń powoda strona pozwana pozostawiła w ostateczności do oceny sądu orzekającego w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Powód A. H. był zatrudniony w pozwanym Urzędzie Miejskim w Z. na podstawie wyboru na stanowisku Burmistrza Z..

Powód został wybrany do pełnienia tych obowiązków w wyniku wyborów, które odbyły się dnia 05 grudnia 2010 r.

dowód: przesłuchanie powoda A. H. k. 81 – 81 odwr., akta osobowe powoda – zaświadczenie Miejskiej Komisji Wyborczej w Z. z dnia 07 grudnia 2010 r.

Uchwałą nr IV/21/2011 z dnia 03 lutego 2011 r. Rada Miejska w Z. ustaliła wynagrodzenie Burmistrz Z. – powoda w następujący sposób:

- wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 5.500,00 zł,
- dodatek funkcyjny w wysokości 1.500,00 zł,
- dodatek specjalny w kwocie 1.400,00 zł , tj. wynoszący 20% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego.

Ponadto stosownie do w/w uchwały Burmistrzowi Z., zgodnie z właściwymi przepisami, przysługiwał dodatek za wieloletnią pracę, nagrody jubileuszowe i dodatkowe wynagrodzenie roczne.

Przedmiotowa uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia i miała zastosowanie do naliczenia wynagrodzenia powoda od dnia 13 grudnia 2010 r.

dowód: akta osobowe powoda – uchwała nr IV/21/2011 Rady Miejskiej w Z. z dnia 03 lutego 2011 r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z..

Z kolei uchwałą nr XXXIII/243/2013 Rady Miejskiej w Z. z dnia 18 kwietnia 2013 r. ustalono wynagrodzenie Burmistrza Z. – powoda w następujący sposób:

- wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 5.000,00 zł,
- dodatek funkcyjny w wysokości 1.000,00 zł,
- dodatek specjalny w kwocie 1.200,00 zł , tj. wynoszący 20% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego,
- dodatek za wieloletnią pracę w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego, tj. w kwocie 1.000,00 zł.

Powyższa uchwała weszła w życie z dniem 01 maja 2013 r. i uchyliła poprzednią uchwałę nr IV/21/2011 Rady Miejskiej w Z. z dnia 03 lutego 2011 r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z..

W uzasadnieniu uchwały nr XXXIII/243/2013 Rady Miejskiej w Z. z dnia 18 kwietnia 2013 r. wskazano, iż przyczyną jej podjęcia było:

1. Nie zrealizowanie do dnia dzisiejszego uchwały nr XLI/269/2010 Rady Miejskiej w Z. z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie utworzenia strefy płatnego parkowania na drogach publicznych kategorii gminnej (...), co powoduje brak realizacji dochodów Gminy Z. w wysokościach co najmniej określonych w uchwałach Rady Miejskiej w Z. w sprawie budżetu na lata 2011, 2012, 2013.

2. Brak realizacji planowanych dochodów w budżecie Gminy Z. na lata 2011 i 2012 z tytułu zbycia nieruchomości mienia komunalnego, w tym szczególnie budynku poszkolnego w Z. przy ul. (...).

3. Brak koncepcji zagospodarowania budynku po byłym Liceum Ogólnokształcącym zakupionego od Powiatu (...).
4. Opracowanie i przedstawienie do zatwierdzenia Radzie Miejskiej projektów uchwał w sprawach planu zagospodarowania przestrzennego, które zostały uchylone wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. z dnia 21 listopada 2012 r. i 07 lutego 2013 r. w następstwie ich wadliwości prawnej.
5. Brak należytej aktywności w zakresie remontu wieży Bramy P..
6. Brak pozyskania dofinansowania budowy przyłączy do sieci kanalizacji gminnej ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

dowód: akta osobowe powoda – uchwała nr XXXIII/243/2013 Rady Miejskiej w Z. z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z..

Uchwała nr XXXIII/243/2013 Rady Miejskiej w Z. z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z. nie została zaskarżona i poddana kontroli Wojewody (...) w trybie sprawowanego nadzoru.

dowód: przesłuchanie stron k. 81 – 82.

Sąd zważył:

Powództwo, w ocenie sądu pracy, jest bezzasadne i jako takie podlegało w całości oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1458 ze zm.) czynności z zakresu prawa pracy wobec wójta (burmistrza, prezydenta miasta), związane z nawiązaniem i rozwiązaniem stosunku pracy, wykonuje przewodniczący rady gminy, a pozostałe czynności – wyznaczona przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) osoba zastępująca lub sekretarz gminy, z tym że wynagrodzenie wójta ustala rada gminy, w drodze uchwały.

Konsekwencją w/w podziału kompetencji do wykonywania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy jest prawo do reprezentowania urzędu gminy jako pracodawcy burmistrza w postępowaniu sądowym.

I tak w sporze dotyczącym wynagrodzenia burmistrza organem upoważnionym do reprezentowania pracodawcy – urzędu gminy może być jedynie rada gminy (takie stanowisko zajął też Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 30 stycznia 2012 r., III SA/Lu 767/11, zob. również Komentarz do art. 8 ustawy o pracownikach samorządowych autorstwa Artura Rycaka, stan prawny na dzień 01 września 2013 r., System Informacji Prawnej LEX).

Nie budzie także żadnych wątpliwości, iż pracodawcą powoda jako Burmistrza Gminy Z. był pozwany w sprawie Urząd Miejski w Z., co zresztą wynika wprost z brzmienia przepisów art. 4 ust. 1 pkt 1c i art. 8 ust. 1 powołanej jak wyżej ustawy o pracownikach samorządowych.

Odnosząc się merytorycznie do roszczenia powoda w przedmiocie zapłaty wyrównania wynagrodzenia za pracę podnieść należy, iż w wyroku z dnia 03 września 2008 r., I PK 24/08, LEX nr 658173, Sąd Najwyższy wyraził pogląd prawny, że dopuszczalne jest obniżenie wysokości wynagrodzenia wójta (burmistrza, prezydenta miasta) przez radę gminy w trakcie jego stosunku pracy czyli w trakcie sprawowania mandatu.

Natomiast w tezie wyroku z dnia 09 czerwca 2008 r., II PK 330/07, OSNP 2009/21-22/278, Sąd Najwyższy stwierdził, iż obniżenie przez radę gminy wynagrodzenia burmistrza nie wymaga jego zgody.

W uzasadnieniu prawnym powołanego jak wyżej judykatu z dnia 09 czerwca 2008 r. Sąd Najwyższy dodatkowo wyjaśnił, iż uchwała rady gminy obniżająca wójtowi dotychczas pobierane przez niego wynagrodzenie nie pozostaje poza kontrolą sądu.

Przede wszystkim podlega ocenie co do zgodności z prawem w trybie nadzoru sprawowanego przez wojewodę jako organ nadzoru (art. 91 ustawy o samorządzie gminnym). Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do sądu administracyjnego. Uchwała rady gminy w sprawie ustalenia wynagrodzenia za pracę wójta może być również zaskarżona przez samego zainteresowanego do sądu administracyjnego w oparciu o art. 101 ustawy o samorządzie gminnym. Ponadto uchwała rady gminy dotycząca wynagrodzenia wójta podlega badaniu przez sąd pracy co do zgodności z przepisami płacowymi o charakterze gwarancyjnym (wynagrodzenie ustalone przez radę gminy nie może być niższe od minimalnych stawek określonych w przepisach wykonawczych do ustawy o pracownikach samorządowych, wydanych w oparciu o art. 20 ust. 2 tej ustawy) oraz w kontekście ewentualnego naruszenia przepisów o zakazie dyskryminacji oraz równym traktowaniu pracowników w zatrudnieniu (art. 32 ust. 2 i art. 33 ust. 2 Konstytucji PR, art. 11² k.p., art. 11³ k.p. lub art. 18³ # k.p.)

Transponując zaprezentowane powyżej poglądy prawne na grunt rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, iż negowana przez powoda uchwała Rady Miejskiej w Z. dotycząca obniżenia wysokości wynagrodzenia powoda jako Burmistrza Z. nie została zakwestionowana w trybie nadzoru jako sprzeczna z prawem i przez to nieważna (na podstawie art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – tekst jednolity: Dz.U z 2013 r. , poz. 594 ze zm.), jak również nie została zaskarżona do sądu administracyjnego przez samego zainteresowanego – powoda w oparciu o art. 101 przywołanej ustawy o samorządzie gminnym, pomimo, iż powód także w trakcie niniejszego postępowania sądowego formułował szereg zarzutów, które w jego ocenie stanowią o wadliwościach prawnych w zakresie procedowania, podejmowania tej uchwały.

Oznacza to, że brak jest również z tego punktu widzenia podstaw do kwestionowania jej skuteczności.

Konkludując przyjąć zatem należy, iż przedmiotowa uchwała nr XXXIII/243/2013 Rady Miejskiej w Z. z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z. została podjęta przez kompetentny , umocowany i legitymowany ustawowo do tego podmiot i wywarła skutek prawny w niej określony.

Ponadto nie została również wyeliminowana z porządku prawnego w przewidzianym do tego trybie administracyjnym.

Zmiana wysokości wynagrodzenia powoda odbyła się zgodnie z ustawowymi kompetencjami Rady Miejskiej w Z., bez naruszenia przepisów Kodeksu pracy o pracownikach zatrudnionych na podstawie wyboru, a także przepisów przywołanych jak wyżej ustaw o samorządzie gminnym oraz o pracownikach samorządowych.

Jako chybiony sąd uznał zarzut powoda, iż bezpośrednią przyczyną podjęcia kwestionowanej uchwały Rady Miejskiej w Z. był konflikt polityczny pomiędzy grupą radnych opozycyjnych (wspieranych przez Przewodniczącego Rady Miejskiej w Z.) a powodem jako burmistrzem, w czym powód upatruje dyskryminacji jego osoby ze względu na przekonania polityczne (vide: art. 11³ k.p.)

Przede wszystkim twierdzenia powoda w tym zakresie są gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami, a nie można jednocześnie zasadnie przyjąć, iż powód jest całkowicie zwolniony z ich dowodzenia, choćby w świetle ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodowego przewidzianej w art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Stosownie bowiem do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W myśl zaś art. 232 zadanie pierwsze k.p.c strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Ponadto podkreślić należy, iż uchwała obniżająca wynagrodzenie powoda zawierała merytoryczne uzasadnienie , gdzie sformułowano sześć przyczyn, zarzutów wobec powoda, stanowiących podstawę jej podjęcia.

Brak zaskarżenia przedmiotowej uchwały w stosownym trybie administracyjny powoduje, w ocenie sądu meriti, że także jej uzasadnienie uznać należy za miarodajne i stanowiące w przekonaniu uprawnionego organu - Rady Miejskiej w Z. podstawę do nowego ustalenia i w konsekwencji obniżenia wynagrodzenia Burmistrza Z..

Nie można także stracić z pola widzenia, iż uchwała nr XXXIII/243/2013 Rady Miejskiej w Z. z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z., obowiązywała od dnia 01 maja 2013 r. i ukształtowała w nowy sposób wynagrodzenie powoda, zaś powód przez okres ponad 13 miesięcy pracy pobierał wynagrodzenie na zmienionych warunkach, akceptował ten stan rzeczy i pozew w niniejszej sprawie sądowej złożył dopiero w dniu 17 czerwca 2014 r.

Nie jest także trafny kolejny zarzut zgłoszony przez powoda, iż wykonywał on swoją pracę w takiej samej ilości i jakości co inni pracownicy samorządowi, a ponadto inni burmistrzowie sąsiednich gmin, często mniejszych, otrzymują wyższe wynagrodzenia przy mniejszej ilości pracy.

Również i w tym aspekcie sprawy powód nie udowodnił swoich gołosłownych twierdzeń, a dodatkowo wymaga zaakcentowania, że burmistrzowie sąsiednich gmin pozostają w stosunku pracy z wyboru z innymi pracodawcami samorządowymi (z innymi urzędami gmin) i w tej sytuacji porównanie ilości oraz jakości świadczonej przez nich pracy z powodem jest nieuprawnione.

Nie sposób zatem przyjąć, aby była to jednakowa praca, czy też praca o jednakowej wartości, w rozumieniu art.18³ # k.p.

W tym miejscu należy również podnieść, iż art. 39 k.p. (na który powołuje się powód) ustanawiający szczególną ochronę stosunku pracy pracownika w wieku przedemerytalnym, nie ma, w ocenie sądu pracy, zastosowania do pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru (por. odpowiednio wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 października 2013 r., II PK 12/13, OSNP 2014/6/83).

Ponadto z brzmienia przepisu art. 39 k.p. wynika jednoznacznie, iż regulacja ta odnosi się do pracowników zatrudnionych w oparciu o umowę o pracę.

Ze względów wyżej przedstawionych sąd uznał zatem, iż żądanie powoda dotyczące zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 24.700,00 zł brutto tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 01 maja 2013 r. do dnia 30 listopada 2014 r. wraz z odsetkami ustawowymi jest bezzasadne i jako takie powództwo w tej części podlegało oddaleniu.

Jako bezzasadne jawi się również roszczenie powoda w przedmiocie zapłaty odszkodowania w wysokości 24.600,00 zł, odpowiadającej 3-miesięcznemu wynagrodzeniu za pracę powoda, tytułem odszkodowania za „straty moralne” jakie powód poniósł w związku z podjęciem przez Radę Miejską w Z. niezgodnej z prawem uchwały nr XXXIII/243/2013 z dnia 18 kwietnia 2013 roku w sprawie ustalenia wynagrodzenia Burmistrza Z..

Przede wszystkim zauważyć należy, iż powód nie wskazał podstawy prawnej zgłoszonego jak wyżej żądania, co jednak nie zwalnia sądu od merytorycznego rozpoznania sprawy również i w tym zakresie.

Poszukując zatem podstawy prawnej roszczenia powoda w tym przedmiocie stwierdzić należy, iż z pewnością podstawy tej nie może skutecznie stanowić przepis art. 415 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Zgodnie z normą prawną wyrażoną w art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zdaniem sądu pierwszej instancji powód w toku niniejszego procesu nie wykazał przesłanek odpowiedzialności deliktowej, tj. winy pozwanego pracodawcy (bezprawności jego działania), poniesionej szkody i jej wysokości

(rozmiaru), a także istnienia adekwatnego, normalnego związku przyczynowego pomiędzy takim zawinionym postępowaniem strony pozwanej a doznana przez powoda określoną szkodą.

Odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej nie można również zasadnie rozpatrywać w kategoriach przewidzianych w art. 23 k.c. w związku z art. 300 k.p., tj. w zakresie naruszenia przez pozwanego pracodawcę dóbr osobistych powoda pozostających pod ochroną prawa.

Jak już wskazano powyżej, Rada Miejska w Z. była podmiotem, organem ustawowo umocowanym do obniżenia wynagrodzenia powoda w drodze uchwały i dokonania w tym kontekście, t.j. przez pryzmat podjętej decyzji, oceny realizacji zadań powierzonych powodowi jako Burmistrzowi Gminy Z. do wykonania.

Przedstawiona w uzasadnieniu przedmiotowej uchwały ocena w tym zakresie, w tym sformułowanie pod adresem powoda określonych zarzutów, z pewnością mieściło się w granicach kompetencji Rady Miejskiej w Z..

Nadto zważyć należy, iż ocena ta nie zawiera w swojej treści żadnych sformułowań drastycznych, obraźliwych, czy też uwłaczających godności, wizerunkowi powoda.

Z tych też motywów, także w kategoriach naruszenia dóbr osobistych powoda, nie można w sposób prawnie skuteczny przyjąć odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej w oparciu o przepisy art. 24 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.

W tym aspekcie sprawy zachowuje również aktualność teza, iż powód nie wykazał, nie udowodnił, w myśl art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p., aby wskutek zachowania pozwanego pracodawcy została mu wyrządzona konkretna szkoda majątkowa.

Reasumując, biorąc to wszystko pod rozwagę, sąd meriti doszedł do przekonania, że powództwo jest w całości bezzasadne, co implikowało jego oddalenie.